

Valéria Osztatná

TUPÁ BOLEŠŤ

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-89515-97-4

VALÉRIA OSZTATNÁ

Tupá bolesť

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristian Kitlei,

Edícia: MEA 2000 – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-89515-97-4

Prológ

Svetlo a zrazu tma.

Prázdnota a opustenosť.

Mokro a strašidelné zvuky.

Svetlo a znovu tma.

Tupá bolesť.

Prázdnota.

Bol zmätený a smutný. Cítil sa opustený a sám ako prst.

Nedokázal svoje myšlienky zachytiť, pretože tupá bolesť v hlave mu to nedovolila.

Po krátkych hnedých vlasoch mu stekala krv na tvár, ktorá mala jemné črty. Črty človeka, ktorý ešte niekedy dávno vedel, čo je v živote najcennejšie, čo má pre neho najväčší význam. Všetak teraz už nevedel. Teraz len cítil, že leží na niečom tvrdom a mokrom. Nevedel, ako sa sem dostal a prečo tu je. Vedel len to, že ak nechce prechladnúť, musí sa čo najrýchlejšie postaviť. Bol vysoký a pevne stavaný, ved' sa pamätal, že ešte prednedávnom športoval. Boli to minúty, hodiny či dni čo naposledy sedel v posilňovni a rozprával sa so svojim priateľom? Hodiny času prestali pre neho existovať. Jednoducho nemal pojem o čase. Pomaly zdvihol hlavu, no opäť klesol na mokrú zem. Cez rúšok tmy nevidel nič a preto nemohol rozoznať, kde sa nachádza.

Sily ho opustili. Chcel sa dopracovať k tomu, aby sa postavil, však nedokázal to. Vedel, že musí čo najrýchlejšie pozbierať svoje sily, že sa musí postaviť a nájsť východ z tejto tmavej miestnosti. Nájsť východisko z tejto situácie.

Zrazu začul sirénu sanitky a potom opäť stratil vedomie. Prebudil sa až v posteli v bielej miestnosti.

Pozrel vedľa seba a zbadal ženu v bielom plášti, ktorá sa mu milo prihovorila:

„Dobrý deň, nebojte sa, ste v nemocnici a ja som služobná sestra, ktorá sa o vás od vášho príchodu po celý čas starala.“

„Čo sa stalo?“ - pomaly zo seba vydal tichý hlások, ktorý bol ale plný strachu, bolesti a obáv zo života.

„No, to by ste mali vedieť vy. My sme vás našli v starej opustenej dielni. Ležali ste na mokrej dlážke.“

Chytil si hlavu:

„A tento obväz...?“

„Obviazali sme vám hlavu, pretože ste si ju museli niekde poraniť.“

„Kto..., kto volal do nemocnice?“

„Nejaká pani. Meno neudala. Vy sa naozaj na nič nepamätáte?“

Bola to pravda. Holá skutočnosť, ktorá zmení jeho život a život jeho blízkych či príbuzných. Ak pravdaže nejakých má.

Pozrel do sestriných tmavomodrých očí:

„Nie, nepamätám sa na nič.“

V tom do izby vstúpil doktor.

„Dobrý deň, pacientko.“

Bol to staručký primár, ktorý v tejto nemocnici už pracoval vyše tridsať rokov.

„Ako sa máte?“

„Nepamätá sa na nič.“ - zamiešala sa do rozhovoru sestra.

Doktor Marlow urobil zopár vyšetrení a nakoniec skonštatoval:

„Milý pane. Máte menší otras mozgu a ako si všímam aj silnú amnéziu.“

„Čo to znamená?“

„Znamená to, že ste stratili pamäť.“

Preľakane sa na doktora pozrel.

„Niekedy sa dostaví späť behom pád dní, týždňov, ale niekedy liečenie môže trvať mesiace i roky. Na čo sa pamätáte?“

Zaváhal.

„Pamätáte sa aspoň na svoje meno, bydlisko, kde žijete alebo na svoju rodinu?“

Pokrútil hlavou.

„Pán doktor,“ - ozvala sa sestrička.

„V kabáte nemal pri sebe žiadne doklady len tento list.“

„Aký list? Čo v ňom stálo?“

Sestra mu podávala hárok papiera, kde stálo:

„Ty môj malý Benjamin Francis, príď dnes večer o 11.00 hod. na Viktoriánsku ulicu č. 5. Budem ťa čakať. S láskou Marianna.“

„No, na tej ulici sme vás našli. Ale hovorí vám to niečo?“ - Benjamin pokrútil hlavou.

„No pán Francis, aspoň vám vieme meno. Nič sa nedá robiť. Skúste si ponamáhať trošku pamäť, ale najprv sa skúste poriadne vyspať. A potom uvidíme. Dovidenia.“

„Dovidenia.“

Jeho vlastné meno mu nehovorilo nič. Nevedel kde býva, či má matku, otca, súrodencov, rodinu. Možno ho doma čakala manželka s dieťaťom a možno žil sám. Nevedel ani len to, že koľko má rokov. Bol ako človek bez života, bez spomienok.

Pokúsil sa zaspať, ale ten list mu nedal pokoja.

Marianna. Kto to môže byť?

Dlho do noci rozmýšľal, až napokon usnul, no jeho spánok ani zďaleka nebol pokojný.

Snívalo sa mu o žene, ktorej nevidel tvár, lebo ju mala zahalenú v rúšku tmy, akoby naschvál sa mu nechcela ukázať, akoby sa bála, že ju spozná.

Podávala mu ruku, však on sa ju bál chytiť. Nespoznal tú ženu, pretože jej nevidel do tváre, ale tá ruka mu bola povedomá. Bola to ruka ženy, ktorá nikdy nepoznala prácu. A keď sa na ruku lepšie pozrel, zbadal dlhé tenké prsty a na jednom z nich sa leskol diamantmi posypaný zlatý prsteň. Tá žena bola vydatá...

Keď sa ráno zobudil, sen v ňom vyvolal skutočné pocity, akoby tú ženu, ktorú vo sne videl, akoby ju vo svojej minulosti poznal. No čo pre neho znamenala minulosť? Len prázdnotu a človeka, seba samého, ktorého vôbec nepoznal.

Rozmýšľal, čo môže byť s jeho rodinou, s ľuďmi, ktorých poznal a ktorí poznajú jeho.

S tými, ktorí ho mali radi. S tými, s ktorými žil, ktorým dával lásku a prijímal ju.

Alebo je naozaj taký opustený, akým sa cíti, naozaj je na svete sám, ako prst? To nemôže byť pravda.

„To nemôže!“ - kričal.

Pribehla sestra:

„Čo sa stalo pán Francis?“

„Ja, ja...“ - koktal.

„Len som sníval.“

Nepovedal pravdu, zatajil, že ho zožiera úzkosť a osamelosť. Strach z toho, kým je a kde žije.

Strach z toho, čo bolo, strach zo seba samého, strach z minulosti.

„Nebojte sa. Tie hrozné sny sú celkom normálnym a bežným javom. Možno sa budú i viackrát opakovať, ale to všetko robí len stres a nevedomosť minulosti. A preto z nich máte taký strach.“

„Ale vy to nechápete. Vy neviete, aký pocit to je nepoznať sám seba. Bárs koľkokrát sa pozriem do zrkadla, vidím človeka, ktorý mi je celkom cudzí. Ako vyblednutá stará fotka, ktorému nemôžeme priradiť osobnosť. Pretože on žiadnu nemá...“

„Nie, mýlite sa. Vy máte svoju osobnosť, len ju nepoznáte.“

„Čo vy o tom môžete vedieť?“

„Máte pravdu. Nevieam o amnézii veľa, ale jedno vám môžem povedať. I keď si viem predstaviť, aké je to hrozné sa nepamätať na nič, nemať žiadne spomienky, žiadnu minulosť, no možno vás život chcel od niečoho uchrániť. A preto vám dal šancu sa znova narodiť.“

„Áno, bez všetkého. Len s menom, ktoré mi nehovorí nič. Bez práce, bez bytu, bez domovu. Ale s lístkom v ruke. Od Marianny. Ale kto to je? A prečo necítim k svojmu meno nič? Akoby mi ani nepatrilo...!“

„To je normálne. Teraz sa vám zdá všetko cudzie, no možno raz sa budete na všetko pamätať, a keď nie, tak sa vám možno podarí začať nový život. Treba to len skúsiť. Ako som povedala, možno je to nová šanca pre vás.“ - odvrátil hlavu.

Sestra mu upravila vankúš a vyšla z izby. Potichu za sebou zatvorila dvere.

Benjamin si vzdychol. Načiahol sa za liekmi a tento nepatrný pohyb spôsobil, že mal akoby dé javu, spomenul si na časť zo svojho života. Videl sa sedieť v priestranej izbe, s istotou mohol povedať, že vo svojej izbe. I vtedy sa načahoval za niečím, ale ruka ženy so snubným prsteňom mu v tom zabránila. Pobožkala ho. Vtom po ňom prešla akási zvláštna elektrická vlna. Akoby ho táto žena deň čo deň, noc čo noc bozkávala...

Strhol sa. Poznanie časti minulosti veľmi na neho zapôsobilo.

Z jednej strany si bol istý, že tá žena bola jeho manželkou, síce on na svojom prste nemal žiadny prsteň, ale na druhej strane cítil zvláštny pocit. Ten pocit nemohol pomenovať. Nevedel, čo cíti, ale vedel, že to nie je dobrý pocit. S tou ženou nebolo niečo v poriadku. Ale čo?

Na ďalší deň, keď sa Benjamin zobudil a pozrel sa von oknom, slnko krásne svietilo, príroda bola zaliata zeleňou, vtáky na blízkych stromoch štebotali. Bolo tak krásne, že sa mu snád' aj zachcelo ísť von.

Otvoril okno a z plných pľúc sa nadýchol čerstvého vzduchu. Zaželel si byť vonku – doma. No pri myšlienke na domov hlasno zastonal.

Zrazu si za jeho chrbtom odkašľal staručký doktor.

Benjamin sa otočil. Nepočul ho vchádzať a tak sa troška i preľakol.

„Dobrý deň, pán doktor.“

„Dobrý deň, pán Francis. Ako sa dnes máte?“

„Bolest' už necítim. Aj hlavu mi už sestrička odviazala, ale tá prázdnota v duši a nevedomosť ma priam zožiera.“

„Vyzlečte si prosím vás košeľu. Urobím vám zopár vyšetrení.“

Keď doktor skončil, Benjamin sa ho spýtal:

„Tak ako?“

„Myslím, že vás môžem prepustiť.“ - pozrel sa na neho ľútostivo.

„Prosím?! Ale veď ja nemám kam ísť.“ - pozrel na doktora, ale ten sa neozýval.

„Pán doktor, hovoril som, že ne...“

„Počul som.“ - zahriakol ho.

„Ale také sú predpisy. Vy nie ste chorý. Síce ste stratili pamäť, ale nijaké ťažkosti nemáte. A my predsa nemôžeme čakať, kým vám amnézia ustúpi. Lutujem.“ - pomaly, šúchavými krokmi vychádzal z izby.